

РЕШЕНИЕ

№ 1511

гр. София, 08.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10170** по описа за **2022** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на пълномощник на директор на Началник група Столична дирекция на вътрешните работи – Отдел „Пътна полиция“ чрез пълномощник юрк. А., с приложено пълномощно за представителна власт. Предмет на обжалване е решение № 20057431/30.08.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 3822/2020 г. по описа на СРС,НО, 102-ри състав.С обжалваното решение СРС отменя наказателно постановление №21-4332-000480 от 27.01.2021г., с което на осн. чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП на М. С. Д. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 700лв и „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение по чл. 21, ал. 1 от с.з. и на осн. чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.7 от Наредба №Із-2539 от 17.12.2012г. на МВР е предвидено отнемане на 12 контролни точки. В касационната жалба са развити оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение на СРС. Неправилно районният съд е отменил наказателното постановление, издадено от началник сектор при ОПП-СДВР,тъй като неправилно е тълкувал разпоредбата на чл.189, ал.2 от ЗДвП в смисъл, че същата касае единствено административнонаказателното производство пред административнонаказващия орган. Релевирано е към съдебна практика в противния смисъл, а именно: актовете по

чл.189, ал.2 от ЗДвП се ползват с доказателствена сила до доказване на противното, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическата обстановка, различна от тази в АУАН, се носи от жалбоподателя. Според касатор НП е издадено при точно прилагане на материалния закон, размерът и видът на наказанията и по двете нарушения са правилно индивидуализирани спрямо дееца и са в рамките, предвидени в ЗДвП. Нарушението на чл.21, ал.1 от ЗДвП намира за безспорно установено, като определя за неправилен извода на съда, че липсва установеност на ограничението на скоростта в този участък, други данни за превишението и противоречиви данни за „засечената“ скорост на движение на МПС. Моли да се отмени решението, постановено по нахд 3822/2021г. и да се потвърди наказателното постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответник, чрез пълномощник е депозирал молба, с която се оспорва основателността на касационната жалба. Поради правилни и законосъобразни изводи на СРС, се иска решението му да остане в сила. Искане за присъждане на разноски.

Представител на СГП предлага да се потвърди решението на СРС и да се отхвърли жалбата като недоказана.

XX касационен състав на АССГ, като обсъди оплакванията на касатор и доводите на ответник, във връзка с доказателствата на страните прие следното.

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

В обжалваното решение, СРС е положил дължимите действия по цялостно изясняване на фактическата страна на нарушението, за което е издадено наказателното постановление. Правилни са изводите на съда за дата, час и място на извършеното нарушение, както и МПС, при управление на което са нарушени правилата на движение. Въззивен съд е приел и годността на техническото средство, с което е установено превишение на скоростта за движение. По отношение интерпретацията на относими факти за извършеното нарушение, касационен състав адмира въззивния съд за подробното хронологично описание. В хода на производството са събрани достатъчни доказателства за това, че на 11.10.2020г. в 16:22ч. в [населено място], по [улица] с посока на движение от [населено място] към [населено място], до №271 на булеварда, моторно превозно средство – лек автомобил марка/модел „И.“ с рег. [рег.номер на МПС] , се е движило със скорост от 104 км/ч, като датата, часът, скоростта и регистрационния номер на МПС са били фиксирани и заснети с техническо средство по чл. 165, ал.2, т.6 от ЗДвП – мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR1-M и радар -4D с инв. №653, монтирана на полицейски автомобил ДК [рег.номер на МПС] , вписана под №4835 в регистър на БИМ за „одобрен тип“ средства за измерване и преминало успешно през последваща проверка. Установеното МПС, собственост на М. П. А. е управлявано от водач М. С. Д., който е извършил нарушение на правилата за движение, при

превишение на въведено ограничение на скоростта на посочен пътен участък.

Неправилен, необоснован и несъответен на съдържанието на наказателното постановление е извода на въззивния съд за неустановеност на няколко релевантни за твърдяното административно нарушение обстоятелства – ограничението на скоростта на движение във въпросния пътен участък и стойността на измерената скорост на движение, които са от съществено значение за отговорността на водача по санкционния състав на чл.182, ал.1 вр. чл.21 от ЗДвП

Еднозначно и по несъмнен начин се установява, че нарушението е извършено в населено място – [населено място] по [улица]. В чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е регламентирана забрана за водачите на МПС да превишават въведените с пътен знак ограничения на скоростта. Въз основа на посочената нормативна регламентация следва извода, че нарушението на чл. 21 от ЗДвП се свързва управление на МПС със скорост, чиято стойност превишава законово предвидените или въведените с пътен знак ограничения на скоростта. В случая от доказателствата по делото се установява, че неспазеното от ответник правило за поведение е именно регламентираното в чл. 21, ал. 1 от ЗДвП – нарушаване на законовата забрана за управление на МПС със скорост, превишаваща предвидените ограничения на скоростта за населено място от 50 км/ч. В този смисъл абсолютно необосновано въззивният съд е приел, че санкционираното с НП деяние не е установено ограничение на скоростта, въведена с пътен знак – административно наказателната отговорност на ответника е ангажирана като правилно е квалифицирано нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП. Наличието на пътен знак е релевантно за нарушение, квалифицирано по чл. 21, ал. 2, във вр. ал. 1 от ЗДвП, какъвто обаче не е процесният случай. Неправилно въззивният съд се позовава на недоказаност на мястото на извършване на нарушението със събрани веществени доказателства – снимков материал, заснет от фиксирано техническо средство – мобилна система за видеоконтрол и по-специално на невъзможност от същия да се установи дали заснетият автомобил действително се е намирал във въпросния пътен участък и срещу посочения номер 271 на булеварда. От събраните пред въззивния съд гласни и писмени доказателствени средства установява по безспорен начин, че превозното средство се движи в пределите на населено място, където важат ограничения на скоростта по силата на закона, а не по силата на въведено такова с пътен знак /арг. Ал.2 на чл.21 от ЗДвП/. Не се споделят доводите на СРС, че не е установен вида на ППС, което било от съществено значение с оглед въведените от законодателя различни стойности на ограничение на скоростта в зависимост от категориите МПС – В АУАН и в НП изрично е посочено, че се управлява лек автомобил, като няма несъответствия при индивидуализирането на същия – марка, модел, рег. номер и собствеността му, за горното свидетелстват и събраните в хода на административно наказателното производство декларации по чл.188 от ЗДвП от собственика и от водача на МПС. Следователно общото ограничение на скоростта от 50км./ч. в населени места е релевантно за процесното превозно средство –МПС, от категория „В“. Максимално допустимата скорост в рамките на населеното място от 50 км.ч. е различна при пътно превозно средство – самоходна машина /40 км/ч./ и категория М /45км./ч./, какъвто не е процесният, като при всички случаи превишението е над 50 км./ч., за което на осн. чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП обуславя

налагане на административно наказание.

Неправилни са изводите на въззивния съд, че не е установена точната стойност на скоростта на движение на заснетия автомобил, тъй като в АУАН и в НП е посечено, че тя е 101 км/ч, а в изготвената от техническото средство снимка на автомобила отчетената стойност е 104 км/ч. след приспаднат толеранс 3 км./ч., както и изводите, свързани с допуснатата грешка при отчитане на толеранса. И в двата случая водачът е превишил разрешената максимална скорост за населено място над 50км./ч, за което законодателят е предвидил налагане на административно наказание глоба 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство. За всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h законодателят предвижда глобата да се увеличава с 50 лв, какъвто обаче не е процесният случай, без значение дали отчетената стойност е 101 км/ч или съответно 104 км/ч при отчетен толеранс 3 км/ч. Решението на въззивния съд за отмяна на процесното наказателно постановление се базира на неправилното твърдение за приложението на чл.189, ал.2 от ЗДвП. Отразените в акта за установяване на административно нарушение фактически констатации имат доказателствена стойност, тъй като разпоредбата не касае само административнонаказателното производство пред административнонаказващия орган. Съгласно сочената разпоредба, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. НП е издадено при точно прилагане на материалния закон, размерът и видът на наказанията и по двете нарушения са правилно индивидуализирани спрямо дееца, същите са в рамките, предвидени в ЗДвП.

Ето защо обжалваното съдебно решение, с което е отменено изцяло наказателното постановление № 21-4332-000480/27.01.2021г, като постановено в нарушение и при неправилно приложение на закона, следва да бъде отменено. Делото е изяснено от фактическа страна и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, следва да бъде решено по същество.

Съдът приема, че АУАН и НП съдържат всички изискуеми от закона реквизити съгл. Чл.42, ал.1 и чл.57, ал.1 от З. . Посочени са всички обстоятелства от значение за съставомерността на деянието и за наличието на административно нарушение, като са описани конкретните параметри на нарушението и пределите на следващата се за него отговорност от гл. т на правна квалификация и вид/размер на приложимата санкция. Спазени са условията и реда за използване на автоматизираното техническо средство за контрол на правилата за движение по пътищата, регламентирани в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата.

Въз основа на събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка съдът приема, че извършеното от ответника нарушение по чл. 182, ал. 1, т.6 от ЗДвП /по времето, на мястото и при обстоятелствата, посочени в АУАН и НП/, е доказано по безспорен и несъмнен начин, като законосъобразно той е санкциониран с налагане на предвиденото в закона по вид и размер административно наказание за това нарушение с издаването на НП. От представените по делото писмени доказателства безспорно се установява и че посоченото в НП техническо средство, с което е измерена, фиксирана, отчетена и заснета скоростта на движение на

управлявания от ответника по касация автомобил, е одобрен тип автоматизирано техническо средство за измерване съгласно Закона за измерванията, което установява и автоматично заснема и записва нарушението /превишаването на скоростта/; датата и точния час на нарушението, мястото на извършването и регистрационния номер на МПС. С оглед на изложеното оспореното НП №21-4332-000480/27.01.2021г. се явява правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По искането за разноси за юрк. възнаграждение от пълномощника на касатора, съдът го намира основателно и присъжда такива в размер на 100 лева, платими от ответника.

Водим от горните мотиви ХХ касационен състав на Софийски градски административен съд

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 20057431/30.08.2022 г., постановено по н.а.х. дело № 3822/2021 г. по описа на СРС,НО, 102-ри състав и вместо него ПОСТАНОВИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление №21-4332-000480 от 27.01.2021г., издадено от Началника на 01 Група „АНД“ към 03 Сектор „АО“ на Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с което на осн. чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП на М. С. Д. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 700 (седемстотин лева) и „лишаване от право да се управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, а на осн. чл.3, ал.1 и чл.6, ал.1, т.7 от Наредба №Из-2539 от 17.12.2012г. на МВР (обн., ДВ бр.1 от 04.01.2013г. – в сила от 04.02.2013г., изм. и доп.) е предвидено отнемане на 12 (дванадесет) контролни точки.

ОСЪЖДА М. С. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата 100/сто/ лева, разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател:

Членове: 1.